

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: En Valplads.

Citation: Richardt, Chr.: "En Valplads.", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Anden deel.*, 1895, s. 7.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-richardt02-shoot-workid55848/facsimile.pdf> (tilgået 18. maj 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Anden deel.

Nej jeg er syg af Glæde, —
kurer mig, om De kan!
»Lad *ham* der sendte Brevet,
han er den rette Mand!«

Sin Vams den Gamle knapper,
letter paa sin Baret:
»Nu er jeg overflødig,
min Kunst er gjort mig let!

Men har et gammelt Postbud
gjort slig Mirakelkur, —
saa har han sikkert været
en postillon d'amour!«

En Valplads.

Der kæmped en Damper med Storm og Nød,
med Vandenes Gru.
Passagererne daaned og Lasten flød;
kun Røgsøjlen tappert i Luften skød, —
den kæmped endnu.

Maskinen den blanded sin gungrende Røst
med det brølende Havs,
saa stønned den dybt som et rallende Bryst,
saa gav det et Brag som en Torden i Høst,
og saa blev den taus.

Den maatte vel synge sin Svanesang,
den stækkede Fugl;
den basked med stumpede Vingefang; —
hvor skulde man hen med halvanden Stang,
og stoppede Hjul!

En Hagl af Eder der fløj om Dæk,
med Graad besvart.
Kaptajnen var rolig i al den Skræk:
»Maskinmester, gik der paa Damprøret Bræk,
saa lap i en Fart!«

Nej stop, Kaptajn, nu siger jeg stop,
der er Maade med Alt!
Det var jo at skolde sig levende op, —
langt heller maa Hagerne slaas om min Krop,
naar det skal være galt.

Kaptajnen taug. Man saae paa hans Blik,
han søgte en Mand.
Saa spurgte han endelig: hvor er *Dick*?
»Ja hvor? Hvis han nu i Maskinen gik,
det maa *han* om, han.«

Og Svanen vælted sin syge Barm
i Havets Seng,
som vilde den svale sin magtløse Harm, —
da bæved med Et gennem Stormenes Larm
som en brummende Streng.

Hvad var *det*? mig synes Maskinen gaar,
Kaptajn, er det sandt?

sit vante Drejeslag Stemplet slaar —
»Javel er det sandt, vi er frelst, hun gaar,
hun gaar galant!

Og han, den sværtede Djævel dør
er vor Redningsmand!
Hvad han har gjort, det er Ære værd, —
næst Gud er det ham vi kan takke her,
hans jævne Forstand.«

Af Lugen en sorts mudset Maskinist
tilsyne kom.
Han saae noget ud som en lynramt Kvist,
han slæbte sig frem, saa sank han tilsidst
mod Rælingen om.

Han hilste Kaptajnen, — og smilede lidt
i al sin Vee:
»Ja nu har jeg ærligt med Damprøret slidt!
all right Herr Kaptajn — kun ikke med Mit,
kan De noksom see.

Jeg tænkte jo vel, den stjal mit Liv
den Damp og Glød;
det var dog en nyttig Tidsfordriv, —
Vorherre være med mig — glem ikke min Viv!«
— Saa var han død.

Af sig selv var han gaact mod Ild og Vand
den Farens Dyst;
det gjaldt ham at frelse de mange Mand, —

mon Stormen havde sig lagt paastand,
der blev saa tyst.

Men i *ham* var Maskinen gaaet istaa
den ædle Sjæl;
lidt Køjcklæder at hvile paa,
saa sænkte de ham i det dybe Blaa,
med kort Farvel.

Kun Flaget fulgte; det sænkte sig
mod Bølgens Dyb;
det stjernesaaede hans sidste Vej,
saa var han borte, hos Dybets Haj,
hos Havets Kryb.

De stirred efter, mens Skibet brød
sin vaade Sti;
Skumliljer op over Graven skød,
et Par medlidende Taarer flød,
saa var *det* forbi.

Maanedsdagen efter laa »Svanen« i Havn.
I den gabende Krans
paa Bryggen stod en Kone med et Barn i sin Favn.
Hendes Øje det søgte, hun nævnte et Navn,
det Navn, det var hans.

Snart stod hun ombord, hun spurgte om *Dick*,
de Nærmeste veg,
overalt blev hun ene, tilside de gik,

da fik hun sit Svar af Kaptajneus Blik,
hun blev saa bleg.

Et Haandtryk, — med Haandtrykket fulgte en Pung.
Hun brast i Graad.

»Det lette Dig lidt din Vej saa tung!
Til *ham* har vi Gjæld, baade Gammel og Ung,
for hans mandige Daad.

Der er mange Slags Valpladser her paa Jord,
hvor det Livet har gjældt,
der er Valpladser ogsaa i Rummet ombord,
og sig kun din Dreng, naar han selv bliver stor,
hans Fa'r var en Helt!«

Hugormen.

Den Lille laa og leged
i Lyngen den røde.
Da kom der en Hugorm;
den bed, — og hun døde.

En Kalk af bitter Smerte
maa vi Mennesker drikke;
Nogle faae den draabevis,
men Ingen faaer den ikke.